

AV Hollandia *krijtstrepen in rood en wit*

En de mol dan (?)

- De dieren die bij de vereniging als *onze huisdieren* worden bestempeld zijn de hazen. Het maakt niet uit op welk tijdstip je voor wat lichamelijke oefening naar het sportpark gaat, de kans één of meerdere hazen op het middenterrein van de atletiekaccommodatie aan te treffen is meer dan denkbeeldig.

Naar aanleiding van de opmerking van Joop Secretaris Musman dat de haas het huisdier van de vereniging is schreef ik eens een stukje over deze op sportief gebied veelzijdige bewoner - rennen, springen, zwemmen, een beetje haas is ons op al die disciplines moeiteloos de baas - van de atletiekaccommodatie. Behalve over de haas repte ik in het stukje over de groene specht, over de veldmuis en over de huis-, tuin- en keukenvogels die *onze* accommodatie als hun leefgebied hebben uitgekozen. Eén diersoort zag ik vreemd genoeg over het hoofd, misschien wel omdat het een soort betreft die vooral onzichtbaar zichtbaar is. Als de mijnwerker van het dierenrijk ontrekt hij zich gedurende het grootste deel van zijn leven aan het bovengronds. Alleen wanneer hij van de prut uit vers gegraven gangen een hoopje maakt laat hij zich soms even zien, maar meestal niet voor lang, want bovengronds voelt hij zich niet op z'n gemak. Het diertje waar ik het over heb is de *Talpa europaea* ofwel de mol. Mijn verhouding tot de mol is nogal ambivalent. **Aan de ene kant** ben ik één en al bewondering voor het beestje. Zoals hij in staat is om onder de grond een snelheid te ontwikkelen die gelijk is aan het wandeltempo van de gemiddelde mens, je gelooft het pas als je het gezien hebt. Het roept op z'n minst de vraag op: Hoe krijgt de mol dat voor elkaar? De voorpootjes geven het antwoord. Eigenlijk zijn dat miraculeus gedraaide handjes, handjes die van de mol een langwerpige graafmachientje van een centimeter of veertien maken. In vergelijking met z'n sterke graafhandjes heeft de mol maar een stel halfbakken voetjes, als voetganger is hij de treuzelaar die altijd achteraan loopt. Z'n lijf helpt hem wel weer goed vooruit. Met een beetje goede wil zou je kunnen zeggen dat de mol er uit ziet als een kleine rugbybal. Tussen z'n twee uiteinden, het puntje van z'n slurf - wie de mol bestudeert ziet dat hij een slurfachtige rood neusje heeft - en het puntje van z'n staart, bevindt zich een spoelvormig lichaam zonder noemenswaardige nek. Het laat zich eigenlijk wel raden dat hij daarmee snel door z'n gangetjes kan roetsjen. **Aan de ene kant** ben ik dus één en al bewondering voor de mol. **Aan de andere kant** is de mol een dier dat in het tijdsbestek van halve week een kabouterlijk berglandschap van je tuin, weiland, sportterrein kan maken en om die reden kan ik hem wel schieten. Laat hem dat ergens anders doen, bij de burens voor mijn part, maar niet bij mij. Mollen die mijn gazonnetje verwoesten met hun hopen kan ik missen als een boer zijn kiespijn. De mol dus, zie zijn hopen in het gras langs onze baan en besef dat hij ons wil laten weten dat de haas niet het enige huisdier op de Blauwe Berg is. Als hij belooft z'n landschapvormende activiteiten voor buiten de poort te bewaren wil ik wel overwegen mijn voorkeur voor hem uit te spreken.

Mt.
